

banker, hvor Soldaternes efterladte Koner og Børn kunde faa Lønningen udbetalt. Den oprettede Oplysningskontorer, hvor de hjemmeblevne kunde faa Besked om, hvor ethvert Regiment, Kompagni eller enkelte Personer befandt sig. Den besørgede Breve til og fra Soldaterne og bidrog derved i høj Grad til at stanse Desertionerne — ti Soldaterne deserterede for det meste af Hjemvé. Den sørgede, som sagt, for Klæder til de syge og saarede, for Mad af den Slags, som Statens Hospitaler ikke kunde skaffe. Og endelig stampede den en Hær af dygtige og opofrende Sygeplejersker frem af Jorden.

Blandt dem var Mary Livermore. Men man maa ikke tro, at det gik let for hende eller de andre Kvinder at vænne sig til den Gerning, de havde lovet at tage op, og som de ogsaa fuldførte. Hvad Krigen egentlig var, havde de aldrig anet, før de saa det. Mrs. L. er en stor Skildrer, og naar man har læst hendes Hospitalsfortællinger, glemmer man dem aldrig. Sit første Hospitalsbesøg gjorde hun efter Slaget ved Fort Donelson, hvor hun sammen med en anden Dame besøgte de haardtsaaredes Afdeling. Strax ved Indgangen var hun lige ved at faa ondt af Blodlugten, men hun gik dog med Lægen hen at hjælpe en Soldat, hvis Underkæbe var bleven bortskudt. Men da Lægen tog den foreløbige Forbinding af og begyndte at undersøge det skrækkelige Saar, besvimede Mrs. L. og maatte bæres ud. Tre Gange kom hun igjen, og tre Gange maatte de bære hende besvimet bort. „De kommer vist til at opgive det“, sagde Lægen; „der er dem, der aldels ikke kan taale Lugten af Blodet og Synet af Saarene.“ Men den Tanke, at hun ikke skulde kunne taale Synet, mens hendes Landsmænd og Brødre maatte taale selve Saarene, voldte hende en saadan Harmes mod sig selv, at hun fik Kræfter til at blive og være Vidne til de første af de mange gruelige Scener, hun siden skulde se saa mange af. En ung Fyr, en ren Dreng, havde faaet begge Ben sat af over Knæet, men havde faaet Saarfeber og laa nu i et væk og raabte: „Moder, Moder!“ I den næste Seng laa en Mand, som var bleven saaret i Begyndelsen af Slaget og havde ligget i Dyndet, hvor han var frossen fast, til man havde fundet ham og hugget ham løs fra Jorden. „Hvor længe laa De saadan?“ spurgte Mrs. L. „To Dage og én Nat,“ var Svaret. „Men det var jo skammeligt“, udbroød hun i Harmes, „at ingen af Deres Kammerater tænkte